

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1365/2020
17.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. и 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди К број 108/19 од 07.02.2020. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр. 131/20 од 23.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди К број 108/19 од 07.02.2020. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр. 131/20 од 23.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди К број 108/19 од 07.02.2020. године окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. и 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

Истом пресудом на основу члана 258. став 4. ЗКП оштећени Покрајински завод за заштиту природе Нови Сад упућен је да имовинскоправни захтев оствари у парници.

Наведеном пресудом на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезан је окривљени АА да плати судски паушал у износу од 2.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности првостепене пресуде и сав трошак кривичног поступка и то Основном јавном тужиоцу у Кикинди износ од 81.154,00 динара, а Основном суду у Кикинди износ од 41.320,00 динара у року од три месеца од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр. 131/20 од 23.06.2020. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА па је пресуда Основног суда у Кикинди К број 108/19 од 07.02.2020. године преиначена у погледу одлуке

о кривичној санкцији, тако што је окривљени АА за кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. и 1. Кривичног законика осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује у ..., улица ..., без примене електронског надзора, и одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а да уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова окривљени самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована а пресуда Основног суда у Кикинди К бр. 108/19 од 07.02.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Тодоровић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и 8), ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а из образложења произилази да је захтев поднет и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање, а да одреди одлагање извршења пресуде према окривљеном.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за одлуке (члан 488. став 2. ЗКП). На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да се побијане пресуде заснивају на налазу и мишљењу вештака Маје Ђурендић Бренесел и Јадранке Делић која је запослена код оштећеног Покрајинског завода за заштиту животне средине у Новом Саду, а које су у смислу члана 116. став 2. ЗКП морале бити изузете, па како суд није поступио на тај начин побијане пресуде донете су уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Из списка предмета произилази да је вештак Јадранка Делић запослена у Покрајинском заводу за заштиту природе у Новом Саду, као и да је у доказном поступку прочитан њен налаз и мишљење и усмени исказ, док из изреке првостепене пресуде у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости произилази да је Покрајинском заводу за заштиту природе извршењем кривичног дела од стране окривљеног АА причињена штета тј. да Покрајински завод за заштиту природе има својство оштећеног, у овом кривичном поступку.

Одредбом члана 116. став 2. ЗКП прописано је да разлог за изузеће од дужности вештачења (члан 37. став 1) постоји у погледу лица које је запослено

код оштећеног или окривљеног или је, заједно са њима или неким од њих, запослено код другог послодавца.

Имајући у виду да је Покрајински завод за заштиту природе у овом кривичном поступку оштећен, а да је вештак Јадранка Делић, на чијем налазу и мишљењу и усменом исказу се заснивају побијане пресуде, запослена код оштећеног, по налажењу Врховног касационог суда испуњени су услови прописани одредбом члана 116. став 2. ЗКП за обавезно изузеће овог вештака од поступања у овом кривичном поступку, а у смислу члана 37. став 1. ЗКП.

Међутим, побијане пресуде засноване су, поред вештачења и усменог исказа Јадранке Делић на низу других доказа и то: исказу ловочувара ЛУ „Нова Црња“, Записнику о увиђају лица места од 02.03.2015. године са крим. техничком документацијом, Записнику Министарства пољопривреде – ветеринарске инспекције од 02.03.2015. године, Записнику Покрајинског секретаријата за пољопривреду, водопривреду и шумарство Шумарско ловне инспекције од 02.03.2015. године, Записнику ветеринарске станице Српска Црња д.о.о. „Јовин вет“ од 03.03.2015. године, Записнику фитосанитарног инспектора од 03.03.2015. године, Записнику о увиђају лица места догађаја П.С. Нова Црња од 04.03.2015. године и извештају о форензичком прегледу лица места од 05.03.2015. године, Записнику Министарства пољопривреде и заштиту животне средине, Управе за заштиту биља и фитосанитарне инспекције, одсек Нови Сад од 04.03.2015. године, рачуну СТР „Компонент“ од 28.11.2014. године, на име АА, идентификације анализираног узорка СП лабораторије АД Бечеј од 04.03.2015. године, Извештаја о резултатима токсиколошке анализе ВМА центра за контролу тровања од 16.06.2015. године и 09.07.2015. године, Извештаја КЦ Војводине Центра за судску медицину, токсикологију и молекуларну генетику Н. Сад од 27.03.2015. године, вештачења Маје Ђурендић Бренесел, уз допуну као и на њеном усменом исказу и на налазу и мишљењу стручног сарадника Радомира Ратајца.

Имајући у виду да се побијане пресуде не заснивају искључиво на налазу и мишљењу вештака Јадранке Делић и њеном усменом исказу, већ се заснивају на низу других доказа, очигледно је да би и без вештачења Јадранке Делић која је морала бити изузета и њеног усменог исказа, била донесена иста пресуда, па побијане пресуде нису обухваћене битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2 тачка 1 ЗКП, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА од стране Врховног касационог суда, у овом делу, оцењен као неоснован.

Из списка предмета произилази да је др Маја Ђурендић Бренесел запослена у Клиничком центру Војводине, Центар за судску медицину, токсикологију и молекуларну генетику.

Имајући у виду да вештак Маја Ђурендић Бренесел није запослена код оштећеног у овом кривичном поступку – Покрајинском заводу за заштиту природе, по налажењу Врховног касационог суда не постоје разлози у смислу члана 116. став 2. ЗКП у вези члана 37. став 1. ЗКП за обавезно изузеће овог вештака, па се на налазу и усменом исказу овог вештака може заснивати пресуда према одредбама ЗКП, а наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, којима се на наведени начин указује на битну повреду одредаба

кривичног поступка из члана 438. став 2 тачка 1 ЗКП, од стране овога суда, оцењени су као неосновани.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену истакнутих повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП које су образложене на тај начин што бранилац окривљеног АА оспорава висину утврђене штете учињене овим кривичним делом, и у вези с тим постојање захтева овлашћеног тужиоца, и указује на то да у овом кривичном поступку није доказано постојање основне сумње да је окривљени извршио предметно кривично дело, обзиром да се оваквим наводима оспорава и полемише са чињеничним утврђењима суда што не представља разлог због кога окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се полемише са утврђењима у налазу и мишљењу вештака др Маје Ђурендић Бренесел обзиром да погрешно и непотпу неутврђено чињенично стање не представља разлог због кога окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости.

Врховни касациони суд се није упуштао ни у оцену истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, јер наведена повреда закона није образложена.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.

Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић